

РЕШЕНИЕ

№ 630

гр. София, 05.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 28.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **141** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Г. С., гражданин на И., срещу Решение № 2598/08.12.2020 г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради неоснователно приемане, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване. Твърди се, че поради връзката му със С. П. се страхува от преследване при евентуално връщане в родината. Излага съображения, че не са взети предвид всички обстоятелства от значение за неговия случай. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 2598/08.12.2020 г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът – зам. председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № РД09-714/01.06.2020 г. по описа на РПЦ – С., до Председателя на ДАБ, жалбоподателят А. Г. С., гражданин на И., роден на 22.04.1982 г. в [населено място],

пол – мъжки, по вероизповедание – християнин-протестант, народност – персиец, семейно положение – женен, е поискал закрила. По тази молба е проведено производство по общия ред, което е завършило с обжалваното решение, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От оспореното решение се установява, че производството пред административния орган, се е развило по общия ред и е образувано по чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), ред. ДВ бр.98 от 28.11.2014 г. Видно от него и протоколите от проведени интервюта с жалбоподателя, по-рано лицето е подало молби за предоставяне на статут съответно с вх. № 2945 от 27.04.2015 г. и с вх. № УП 14595 от 05.07.2017 на РПЦ - С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет Сочи, че е гражданин на И., персиец по народност, вероизповедание: християнин-протестант.

От протоколите от интервюта, проведени с чужденеца - Протокол от проведено интервю с рег. № УП-14595/08.06.2020 г., Протокол от проведено интервю с рег. № УП 14595/28.10.2015 г. и Протокол от проведено интервю с рег. № УП 14595/30.07.2015 г., се установява, че е напуснал легално И. през месец юни 2012 г. и отишъл в Турция, от където в края на месец май 2015 г. влязъл нелегално в Република България. Чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с проблеми с иранските официални власти.

При провеждане на интервюта, молителят разказва, че притежава висше образование, специалност "Международно право", получено в университета „Ш. Бехешти“, където той учил от 2000 г. до 2006/2007 г. И. гражданин твърди, че през есента на 2002 г. започнал работа в същото висше учебно заведение в отдел "Международна дейност", където отговарял за връзките с различни университети в страната и чужбина, както и за правата на студентите в международен аспект.

Посочва, че бил служител на университета „Ш. Бехешти“ до напускането му на И. през месец юни 2012 г. Кандидатът заявява, че през месец март 2012 г. по време на изпълнение на служебните му задължения във висшето училище попаднал на документи, чието съдържание не трябвало да вижда. Поддържа, че видял документи, които не трябвало да вижда и поради това бил задържан от средата на месец март 2012 г. до края на месец април 2012 г., когато бил освободен под гаранция след представяне на съответните документи. И. гражданин разказва, че по време на ареста бил разпитван за християнската вяра и обвиняван, че е разпространявал материали и призови свързани с християнската религия. Чужденецът декларира, че през месец юни 2012 г., седмица преди да напусне И., бил арестуван повторно и още на следващия ден изправен пред съда по обвинение, че е разпространявал материали срещу управляващия режим. Заявява, че му било предложено споразумение, което той приел - да стане сътрудник на тайните служби, в замяна на което съдът му издал десетгодишна условна присъда и бил освободен. Чужденецът съобщава, че по време на първото му задържане бил обект на физическо насилие. Декларира, че не е членувал в политически партии или организации.

Видно от проведените интервюта съдът констатира, както правилно заключава и административният орган – зам.-председателят на ДАБ при МС, че чужденецът не обоснова наличието на риск за неговия живот или свобода в страната му на произход по смисъла на чл.8 и чл.9 от ЗУБ.

По време на регистрирането му в ДАБ - МС на 24.06.2015 г., А. Г. С. заявява, че е персиец по етническа принадлежност (виж регистрационен лист с рег. №

УП-14595/24.06.2015 г., находящ се на лист 130 от делото). В разговора с интервюиращия орган на ДАБ - МС от 30.07.2015 г. молителят е потвърдил казаното от него при попълването на регистрационния лист (виж протокол от интервю с рег. № УП-14595/30.07.2015 г.). По-късно, обаче чужденецът съобщава, че той и цялото му семейство са гуджерстанци по етнически произход, и уточнява, че тази етническа група произхожда от Русия (виж протокол от интервю с рег. № УП-14595/28.10.2015 г.). По време на настоящото административно производство той отново заявява, че е персиец по народност.

По отношение на мотивите за напускане на държавата му по произход кандидатът първоначално прави твърдения, че един ден в университета се получили документи, че един от преподавателите е служител на иранските тайни служби. Чуждият гражданин видял случайно тези документи и им направил копия. Преподавателят разбрал чрез камерите в университета, че молителят е видял и копирал тези документи. Затова преподавателят извикал кандидата и взел от него направените копия на документите, но се усъмнил, че той може да има още такива копия. Поради това още на следващия ден иранският гражданин бил арестуван (виж Протокол от интервю с рег. № УП-14595/30.07.2015 г.). В интервюто от 28.10.2015 г. чужденецът представя подобна бежанска история, но съдът констатира значими разминавания в протокола от интервюто от 30.07.2015 г. Чуждият гражданин споделя, че шефът му в университетския отдел, където работел М. Аббаси имал навика да оставя на работното място на молителя документацията, която следва да бъде обработена през деня. Един ден измежду оставените на бюрото му за работа документи кандидатът намерил няколко листа, включително списъци с имена на служители на тайните служби "Е." и на хора, приели християнската вяра. От документите ставало явно, че М. Аббаси е член на тайните служби. Чужденецът направил копия на тези документи, тъй като такава била установената практика и ежедневната му дейност - копирал оставените на неговото бюро документи. След като направил фотокопия, молителят оставил документацията на бюрото на неговия шеф. По думите на иранския гражданин, М. Аббаси се е притеснил, че у кандидата има копия на тези документи и затова впоследствие последния е бил задържан на следващия ден.

По-рано в разговора с интервюиращ орган на ДАБ - МС от 30.07.2015 г., жалбоподателят е заявил, че с него са били проведени две интервюта, след което му е била отказана закрила (виж Протокол от интервю с рег. № УП-14595/30.07.2015 г.).

Впоследствие, иранският гражданин споделя, че с него са били проведени четири интервюта преди да му бъде отказана международна закрила от ВКБООН (виж протокол от интервю с рег. № УП-14595/28.10.2015 г.). Поради това съдът намира, че действително разказаната от жалбоподателя бежанска история пред органите на ДАБ действително е противоречива и нелогична. Дори и да се приеме за достоверна, то същата не обосновава необходимостта от предоставяне на закрила на чужденеца.

При проведеното с кандидата производство се откриват редица съществени противоречия, установява се наличието на множество непоследователни и нелогични твърдения относно елементите от представената от него бежанска история. Едновременно с това, заявените от чуждия гражданин причини за напускане на И. са в пряко противоречие с направените в предходните административни процедури негови изложения.

С жалбоподателя е проведено интервю, за което е съставен протокол от 08.06.2020 г., подписан от чужденеца и интервюиращия орган. В проведеното интервю

жалбоподателят е посочил, че в периода до 2011 г. е работил в държавния университет „Ш. Бехешти”, като неговата дейност е била свързана с правата на пациентите и лекарите. В интервю с рег. № УП-14595/28.10.2015 г., той е заявил, че в работата си е отговарял за връзките с различни университети в страната и чужбина, както и за правата на студентите в международен аспект.

В пълно противоречие с вече заявеното, в настоящото производство А. Г. С. разказва, че между стандартните документи, на които той е направил копия и ги е оставил на мястото им, е видял документи, които не са свързани с дейността му. Видял е, че става дума за тайни документи - с печат „Строго секретно” (интервю с рег. № УП-14959/08.06.2020 г., стр. 101-113). Той твърди, че е прочел документите, запознал се е с информацията и е решил, че е добре тази информация да стане достояние на всички хора. Същото заявление е в пълна противоположност на предходното заявление за липса на умишъл или целенасоченост на действията му. Твърди, че документите са представлявали списък на хора, които са се издигнали на дадени постове, както и техните възнаграждения и дейност. Чужденецът не споменава, че става дума за лица християни. Сериозно противоречие се открива в заявлението му, че става дума не за заявените 5-6 листа, а за огромното количество от 40-42 листа (стр. 7).

Следващото сериозно противоречие касае заявената присъда, издадена срещу него. В предходното производство, иранският гражданин е заявил, че през месец юни 2012 г., една седмица преди да напусне И., е бил арестуван повторно и още на следващия ден изправен пред съда по обвинение, че е разпространявал материали срещу управляващия режим. Заявил е, че му било предложено споразумение, което той приел - да стане сътрудник на тайните служби, в замяна на което съдът му издал десетгодишна условна присъда и бил освободен. Молителят посочва, че след пускането му на свобода трябвало да се подписва всеки ден в полицейското управление, при което той усещал, че един автомобил го следи. Чужденецът е споделил, че няколко пъти получил анонимни телефонни обаждания, в които му се напомняло срещу каква уговорка е бил освободен и че трябва да изпълни даденото обещание, тъй като от тях зависи неговия живот.

В противоречие на вече направените твърдения, в производство пред административния орган, А. Г. С. твърди, че през месец юни 2011 г. - а не през 2012 г., е имало съдебно заседание, на което не е присъствал но е бил поканен да получи решението. В пълно противоречие със заявлението, че той самият се е явил пред съда, тук той твърди, че не е могъл да отиде, тъй като кракът му е бил гипсиран от глезена до ставата, главата, раменете и ръцете му превързани (интервю с рег. № УП-14959/08.06.2020 г., стр. 8). Твърди, че обвинението срещу него е било - обиди срещу духовния лидер на И.. Добавя, че освен обиди към духовното лице е бил обвинен за възползване от секретни документи и разпространение на тези документи сред хората. В противоречие на предходно заявеното твърдение относно издадената му присъда, тук той заявява, че присъдата е била конфискуване на цялото му движимо и недвижимо имущество и че за нанасяне на обиди към духовния водач е бил осъден на ефективна присъда от 15 години и три месеца. Иранецът продължава да надгражда с нови елементи разказа за присъдата срещу него, като в последствие заявява, че срещу него е издадена както доживотна, така и смъртна присъда заради притежание и възползване от секретна информация.

А. Г. С. заявява, че в рамките на седмица е трябвало да се яви в полицейския участък в

района. Следва да се отбележи, че ако действително срещу него е имало издадена подобна тежка присъда, то властите не биха чакали той да благоволи сам да отиде при тях, а своевременно биха предприели действия. Това твърдение противоречи и с направеното в предходното производство твърдение, че е трябвало да се подписва всеки ден в полицейски участък.

А. Г. С. разказва колко много той и З. Н. А. са държали един на друг, как са искали да сключат брак и как са искали да живеят заедно заради и което са рискували да сключат брак в културното представителство към посолството. Въпреки заявеното желание за съвместен живот със съпругата му - се установява, че тя е напуснала Турция броени дни след сключването на брака. Нещо повече, самият молител я е изпратил на летището в И.. Абсурдно е да се приеме, че ако наистина чужденецът е имал толкова сериозни проблеми в страната си, но е бил решен да предприеме действието заради любов - за да могат двамата да живеят заедно - той би предприел всички тези действия – само, за да го напусне любимата му броени дни след брака им и той да я изпрати на летището. В хода на настоящото производство чужденецът неколккратно променя позицията си, твърдейки, че всъщност още е женен за З., променяйки позицията си и заявявайки, че всъщност е разведен.

В интервю с рег. № УП-14595/30.07.2015 г., иранецът е заявил, че стремежът му е да достигне на всяка цена до САЩ, където се намира неговата съпруга. Относно брачния съюз със З. Н. А., чужденецът е съобщил, че са сключили брак през месец март 2015 г., едва след като тя е получила положителен отговор на молбата ѝ за закрила от ВКБООН и е предстояло да пътува за САЩ, въпреки че са били заедно с нея още от месец април 2012 г. И. гражданин изрично заявява, че надеждата му е била, че и той ще получи международна закрила и ще могат заедно да заминат за САЩ (интервю с рег. № УП-14595/28.10.2015 г.). Във връзка с тези действия на А. Г. С., в Решение № 1267/16.03.2016 г. на заместник - председателя на ДАБ-МС е установено, че се касае не за лице нуждаещо се от закрила, а за мигрант.

Видно от съпоставката със заявените от чужденеца факти и обстоятелства, съпоставени със заявената от него бежанска история, става ясно, че в нито едно от предходните производства молителят не е споменавал за изнасянето на документи, желанието му да запознае обществото с това или за наличието на свой приятел - А., който да е част от тайната полиция. Нещо повече, чужденецът не е заявявал за оказаното му насилие, което е било според него толкова сериозно, че е бил настанен за повече от месец в болница. Не на последно място иранският гражданин не е споменавал за сексуалното му насилие от страна на лицето А.. Чуждият гражданин не е и заявявал за проблеми във връзка сключването на брак през 2015 г. Не е споменавал за призоваването на разпит на майка му, разпита на сестра му и последвалото нейно напускане на И. през 2015 г. Следва да се отбележи, че иранецът е имал тази правова възможност, както и задължение, като дори е подал две последващи молби за закрила, като последната е с рег. № УП14595/20.12.2019 г., в която, посредством интернет източници се позовава на общо положение и протести в страната и заявява за проблеми и опасност за живота му произтичаща от религиозните му убеждения, както и на това, че очаква дете, но отново не е споменавал за горните обстоятелства. Същевременно е видно, че чуждият гражданин значително изменя елементи от бежанската му история, с цел представянето на нови такива, в които той се представя като заплашен със смъртно наказание в страната си. Констатираните разминавания сочат единствено за съзнателно дадени неверни данни, целящи доказване на значими

за производството по ЗУБ обстоятелства и получаване на международна закрила. С Решение № 2598/08.12.2020 г. на зам. председателя на ДАБ при МС, е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят не се явява. Представява се от адв. Д. Р., която пледира за отмяна на обжалваното решение. От процесуалния му представител са постъпили писмени бележки по съществуващото на спора.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателя на 15.12.2020 г., а жалбата е депозирана на 22.12.2020 г. , в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Предмет на оспорване е Решение № 2598/08.12.2020 г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците - МС, обективизиращо отказ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Същото представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – зам. директора на ДАБ, на когото са делегирани правомощия за това, видно от приложената Заповед № РД 05-391/30.06.2020 г., съобразно чл. 52 от ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК. Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му - чл. 75, ал. 1, т.1 и т.4, вр. с чл. 68 от ЗУБ. При издаването на решението, съдът намира, че зам.-председателят на ДАБ към МС на РБ не е нарушил процесуалноправните разпоредби, което да е довело до нарушаване на материално правните разпоредби, така както се твърди от жалбоподателя. Обсъдени са подробно и задълбочено фактите изтъкнати от лицето по време на проведените интервюта свързани с поведението на други служители от университета, в който работи жалбоподателя.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал. 3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Хипотезата на ал. 4 е единственото изключение, което следва да се преценява и конкретния случай. Въз основа на обсъдените по-горе по делото писмени доказателства, както и бежанската история на лице изложена още веднъж в жалбата до съда, последният приема, че не е нарушен чл. 4 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е извода на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

След като е констатирал посочените по-горе противоречия и непълноти в бежанската история на лицето, ответникът правилно е заключил, че за А. Г. С. не са били налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 - 6 от ЗУБ.

На първо място, ответникът е анализирал общата обстановка в И., която видно от приложените по делото справки в хода на административното производство и пред съда, сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. Не се установява спрямо чужденеца да е осъществено визираното в ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. Заявените проблеми на жалбоподателя действително следва да се възприемат като такива от личен характер и извън предметния обхват на ЗУБ. Освен това са с частно лице - М. Аббаси от университета, където работи жалбоподателя, което не е нито държавен орган, нито организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Административният орган в този смисъл се позовава на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, според която норма "преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права

на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. В конкретния случай за молителя не се били установени фактите сочещи посегателство спрямо човешките му права, и не може да се обоснове извод за риск за неговия живот в държавата му по произход. Поради изложеното, ответникът е достигнал до материално законосъобразен извод, че искането му в частта за предоставяне на бежански статут е неоснователно.

Настоящият съдебен състав приема, че решението, с което е отказано на жалбоподателя признаване статут на бежанец, е правилно тъй като доказателствата не сочат на извод, същият да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в И.. Административният орган е изложил мотиви с оглед бежанската история на жалбоподателя относно това, че ако се върне в И., няма да е застрашен живота му. Поради това, обоснован се явява изводът на ответния орган за липса на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая, не са налице твърдените в жалбата предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ. В интервюта и в подадената жалба, жалбоподателят не прави твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Твърденията на чужденеца, че е получавал заплахи за своя живот и здраве от вуйчо си не убеждават съда, че те са били реално осъществени.

Ответникът е разгледал и хипотезите на чл.9 от ЗУБ. Приел е въз основа на възприетите от него факти в хода на административното производство, че за А. Г. С. липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне И. и да остане извън страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито че е бил принуден да напусне държавата си на произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са

били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. От установеното следва извода, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Решавачият орган е разгледал искането на молителя и от гледна точка на възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Приел е, че спрямо молителя не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му на произход.

Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Според приложените към преписката справки за актуалната обстановка в И. с вх. № МД-493 от 11.09.2020 г. и от 02.09.2020 г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ, няма данни за въоръжени конфликти в страната. Не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От изложеното може да се направи извод, че за А. Г. С. не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането му за закрила и в тази му част е неоснователно.

Чужденецът е декларирал семейно положение - женен, но не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от молителя лични мотиви за желанието му да живее в Република България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Не се установиха данни, че при евентуално завръщане на чужденеца в страната си на произход, същият ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, вкл. и с оглед религията, която изповядва.

Не са налице предпоставките за наличието на основание за приложение на чл. 9, ал. 1 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на С. от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 М. Е., Н. Е. срещу S. van J. на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година. В същото решение е прието, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той

представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът приема, че ситуацията в И. не може да се определи като немеждународен въоръжен конфликт, тъй като не се характеризира с елементи, включени в определението, дадено в Допълнителния протокол към Женевските конвенции от 12 август 1949 г. относно защитата на жертвите на въоръжени конфликти с немеждународен характер, според което немеждународен вътрешен конфликт е налице, когато съществува "продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата". При прилагането на посочените критерии не се установяват обстоятелства, които да дават основание за предоставяне на субсидиарна международна закрила на жалбоподателя. Видно от актуалната справка рег. № МД-493 от 11.09.2020 г. на ДАБ при МС относно цялостната актуална ситуация в И., приложена и по делото, тази ситуация не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, нито може да се направи заключение, че при завръщането на чужденеца, той би бил подложен на сериозен риск.

При горните съображения, съдът приема, че не е нарушена и нормата на чл. 9 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не е предоставен и хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя в случаите, когато чужденецът е напуснал или е принуден да остане извън държавата по произход, поради реална опасност от тежки посегателства върху живота и личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт. При тълкуването на приложимостта на тази разпоредба, която транспонира чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета и въз основа на събраните по делото доказателства, не може да се обоснове извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт. Ситуацията в И., съдът приема, че не съдържа характеристиките на такава ситуация. Настоящата съдебна инстанция счита, че административният орган подробно е обсъдил ситуацията в страната и правилно е направил извод, че не са налице предпоставките по

чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е налице въоръжен конфликт.

Обжалваният административен акт не противоречи и на ЕСПЧ. В текстовете на Конвенцията липсва закрепване на правото на убежище, така, както е посочено в чл. 18 от Хартата на основните права на ЕС, също така ЕСПЧ не може да прецени дали непризнаването на статут на бежанец съгласно квалификационната директива или Ж. конвенция, противоречи на ЕСПЧ.

ЕСПЧ обаче може да прецени дали извеждането на чужденец ще го изложи на реален риск от третиране противоречащо на чл. 3 или на някоя от другите разпоредби на ЕСПЧ. В този смисъл Решения на ЕСПЧ по дело А. срещу А., S. и E. срещу O. кралство, NA срещу Обединено кралство. В хипотезата, когато молбата за закрила се възприеме за неоснователна, поради липса на конкретните основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, даващи право на бежански или хуманитарен статут, административният орган е длъжен да се мотивира и относно принципа "non refoulement" / забрана за връщане/, залегнал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, въведен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците, които е длъжен да спазва. В конкретното производство съдът намира и при извършване на преценка дали в случай на връщане на чужденеца в страната му по произход, той е изложен на опасност от изтезания или друга форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, че този принцип с оглед актуалната обстановка в страната няма да се наруши. Изследване за нарушение на този принцип се извършва въз основа на представените в хода на производството доказателства относно обстановката в страната, но то директно и пряко следва от примата в действието на разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз по отношение на всички административни и съдебни органи и гражданите на Европейския съюз.

В същото време, установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че той е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства. Тези обстоятелства са залегнали и в предходното производство, които обаче са приети за неоснователни, както от административния орган, така и от съда.

Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. А. Г. С. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в И. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват

предпоставките на закона.

В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

Предвид горното, изложените от кандидата причини за нежеланието си да се върне в страната по произход, не са обусловени от страх от преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9 от ЗУБ, поради което председателя на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. С., гражданин на И., срещу Решение № 2598/08.12.2020 г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: